

זוהר גוון

פרשת
בלק

רמזים על פרשת השבוע

בס"ד

בלעם הוא לבן הארמי
"בְּלַעַם בֶּן בְּעֹר" (כב ה)

בגמרא סנהדרין קה. אמרו "תנא הוא בעור הוא כושן רשעתים הוא לבן הארמי, בעור שבא על בעיר, כושן רשעתים דעבד שתי רשעיות בישראל, וכו' ומה שמו לבן הארמי שמו"

יש כאן דבר מאוד מעניין:

הנה בפרשת אחרי על השעיר שנשלח לעזאזל כתב האבן עזרא דברי פלא, וז"ל שם: "ואם יכולת להבין הסוד שהוא אחר מלת עזאזל תדע סודו וסוד שמו כי יש לו חברים במקרא ואני אגלה לך קצת הסוד ברמז **בהיותך בן שלשים ושלש תדענו**" עכ"ל. (ועיין ברמב"ן מה שכתב על דבריו שם).

ובדעת זקנים מבעלי התוס' ביאר את כוונת האב"ע וז"ל - "כתב הרב אבן עזרא ז"ל כשתגיע לשלשים ושלש תדענו וה"פ **כשתגיע לגל** עד שעולה בגימ' ל"ג תמצא לו דומה שאותה תיבה מתחלקת לשנים כלומר גל עד בד בד והכא נמי תחלק האי תיבה לשנים **לעז** - אזל וזהו שעיר המשתלח שהולך לעז לצוק ההר שהוא עז הולך מתרגמינן אזל" עכ"ל.

אמנם עדיין לא מובן לכאורה וכי זה הפס' היחיד שבו יש מילה כזו? מדוע בחר דוקא בו האב"ע, וכנראה שיש כאן רמז מסוים שרצה להשמיענו ומה סוד הענין?

וראייתי בס"ד בהסכמה לפירוש על ספר מחנה אפרים שכתב ראש ישיבת שער השמים הרב פישל איזנברג זצוק"ל ביאור נפלא ע"פ תורת הרמז -

דהנה שם אלקים הוא מידת הדין כידוע, אמנם, יש צורה בו הוא כביכול נהפך למידת הרחמים, דהנה האותיות הפנימיות של שם זה הם: ל'ה"י' והאותיות הקודמות להם בסדר הא"ב הם: כ'ד'ט', כאשר נחברם עם האותיות החיצוניות שנשארו על מכונם נקבל שם: א'כ'ד'ט'ם' והוא שם של רחמים.

והנה האותיות הפנימיות הנ"ל כ'ד'ט', הם בגימ' - 33 = גל, והאותיות של השם כולו בגימ' 74 = עד, וזה הביאור גל-עד, "גל" היינו האותיות שהיפכו את שם הדין לשם רחמים, וה-"עד" זה השם של רחמים שיצא מכך.

וכיון בזה האבן עזרא לומר שגם השעיר שהלך לעזאזל היה בו חוט השני בצבע אדום שהוא דין ונהפך ללבן לרחמים, וזה מרומז ג"כ בחילוק התיבה הזו כמו בחילוק התיבה דגלעד, שהרי **לע"ז** בגימ' - 107 והוא בדיוק כמנין המילה **גלעד** - 107. והכוונה שהשעיר אזל היינו הלך ובהילוכו מחליף את הדין לרחמים.

וראייתי בספר אמנות חיים להגאון ר' חיים שיפמן שליט"א שהביא ששם זה (איכ"ד'ט'ם') נקרא שם הבטחון שהרי המילה בטחון בגימ' - 75 והשם הזה בגימ' - 74.

וכן מכוון בפס' "בטחו בד' עדי **עד**" = 74.

וביאר עוד שלכן במשנה מסכת אבות כתוב על **תלמידי בלעם הרשע** "לא יחצו ימיהם", אבל "ואני אבטח בך" כלשון המשך הפסוק, מכאן למדנו שבלעם היה פגום

מה בגליון?

בלעם הוא לבן הארמי

ד' שם לבלעם 'רסן' או 'חכה'

למה בלעם לא הקריב כבש במזבח

לבדד - בגימ' 40 המספר המסמל את ההיבדלות של ישראל מהגויים

הן - המספר 55 המסמל את אחדות ד' יתברך

רמז על תקופה זו בשנה בברכת בלעם

רמז נפלא של הגרעק"א

באיזו עין היה בלעם עיוור

ההבדל בין הבית השלישי לבתי המקדש הראשון והשני

כנגד אברהם, את האיל כנגד יצחק, אבל יעקב הוא כנגד כבש כפי שנאמר "והכבשים הפריד יעקב", יעקב אבינו הוא מסמל תורה, הקול קול יעקב, בזה בלעם לא פגע ולא נגע.

לבדד - בגימ' 40 המספר המסמל את ההיבדלות של ישראל מהגויים

"הָן עָם לְבַדָּד יִשְׁכֹּן וּבְגוֹיִם לֹא יִתְחַשֵּׁב" (כג ט)

אומר הרמ"מ משקלוב ישכון בגימ' שכינה עם הכולל. ע"כ. "לבדד" בגימ' 40, זהו המספר שמסמל את הבדלת עם ישראל מהאומות,

כפי שהזכרנו במקו"א (בקונטרס "אהל ברוך" רמזים על ימים נוראים מאמר ב') על "לא תקיפו פאת ראשכם" שהמילה ישראל בתוכה נמצאת המילה ראש, וראש המילה וסופה בגימ' 40 אלו ארבעים שערות שצריך להשאיר בפאת הראש מדאורייתא, שמצוה זו טעמה כדי להבדיל את ישראל מהעמים. [ע"פ הספר "מטוב נהורך"]

הן - המספר 55 המסמל את אחדות ד' יתברך

"הָן עָם לְבַדָּד יִשְׁכֹּן וּבְגוֹיִם לֹא יִתְחַשֵּׁב" (כג ט)

הן עם לבדד ישכון,

"הן" בגימ' 55 המסמל את הקב"ה יחידו של עולם, "עם" בגימ' 110 פעמיים 55, הריבוי של ה-55, וזה מסמל את ישראל,

"הנך יפה רעיתי" וביאר הגר"א שלאותיות אלו אין בן זוג, על פי דברי רש"י סוכה דף נב: "ונשאר הנך שלא היה לה"א בן זוג בעשירות ולא לנו"ן בן זוג במאות לפי סדר האותיות ולא לכ"ף בן זוג באלפים" וכפי שהזכרנו בקונטרס "אהל ברוך" רמזים על המספר 55 בהרחבה.

"קל מוֹצִיאֶם מִמִּצְרַיִם כְּתוּעַפֹת רָאֵם לֹ" (כג כב)

קל וחומר כנגד מידת קל, מידת החסד,

קל מוציאם ממצרים - מידת החסד,

ולכאורה קשה שהרי קל וחומר נקרא בש"ס 'דין' - "והלא דין הוא".

אמנם חשבתי שאולי מסיבה זו אכן ההלכה היא - שאין עונשין מן הדין,

רמז על תקופה זו בשנה בברכת בלעם

"יָזַל מַיִם מִדְּלִי וְזָרְעוּ בְּמַיִם רַבִּים וְיָרֵם מֵאֲנָג מִלְּפֹ וְתַנְשֵׂא מִלְּכָתוֹ" (כד ז)

אומר ה"אור פני יהושע" [להגר"י בוקסבוים מגלנטא זיע"א, וכן איתא בבן איש חי] יזל מים מדליו מרמז על החודשים הללו שהם דלים וחלשים והרמז הוא כדלהלן:

דידוע מהאריז"ל ששם אדנ"י במיליו 12 אותיות, הוא כנגד י"ב חודשי השנה;

אלף - ניסן, אייר, סיון. דלת - תמוז, אב, אלול. נון - תשרי,

בנקודה זו של הבטחון, מעתה יש לבאר מה שכתוב בגמ' סנהדרין קו: על בלעם שלא הגיע לחצי ימיו, דמכיון שבלעם הוא לבן, ובעבור שעבר את הגל-עד דהיינו שם הבטחון הנ"ל שבגימ' ע"ד (שנהפך ע"י כ"ד ט' בגימ' גל), על כן נענש שלא הגיע אלא ל-ג"ל שנים ומת.

ד' שם לבלעם 'רסן' או 'חכה'

"לֹא אוּכַל לְעַבֵּר אֶת פִּי יְיָ אֱלֹקֵי לַעֲשׂוֹת קִטְנָה או גְדוּלָה" (כב יח)

בפסוקים אלו יש כמה דברים שצריך להבין:

מה הכוונה "לעשות קטנה, או גדולה" - מהי קטנה וגדולה? וישם ד' דבר בפי - מה שם לו?

במדרש חד אמר שם לו רסן, וחד אומר שם לו חכה, צ"ב מה היוכח, ומה הכוונה 'רסן' או 'חכה', שבוודאי הוא לשון מושאל?!

עוד יש להבין את דברי בלעם "מה אקב לא קבה קל" - מה מונח כאן?

ועל כל שאלות אלו עונה הגר"א בביאורו הנפלא בדרך הרמז: הנה בלעם שרצה לקלל את ישראל רצה לפעול זאת על ידי שיאמר את השם שמורה על הנהגת הדין:

דהנה שם י"ק מורה על מידת הדין כדכתיב: "יסור יסרני ק"ה", ואילו שם יקו"ק מורה על הנהגת הרחמים.

לעומת זאת בשם אלקים זה להיפך; שם אלקים מורה על 'דין' - שהוא יתברך בעל הכוחות כולם, ושם ק"ל הוא שם החסד כדכתיב: "חסד קל כל היום".

[בראשית ברא אלקים וכו' 32 פעמים אלקים בפרשה, בסוף הפרשה רק אז שיתף את מידת הרחמים שנאמר: "ביום עשות ד' אלקים ארץ ושמים"]

מעתה, כאשר בלעם רצה לפעול בשם דין ואמר "י"ק" שהוא שם דין כנ"ל, לא נתנו הקב"ה לעשות כן, אלא המשיכו בלשונו ואמר יקו"ה, כמו 'חכה' שבה נמשך הדג מהמים.

וכשרצה בלעם לפעול דין ולומר "אלקים" שהוא שם דין כנ"ל, הפסיקו הקב"ה באמצע, ונשאר שאמר שם ק"ל שהוא שם החסד, כאן שם לו 'רסן' שיעצור אותו מלהמשיך בדבריו.

"וַיִּבֶן אֶת הָאֵתוֹן בְּמַקְלָו: וַיִּפְתַּח יְיָ אֶת פִּי הָאֵתוֹן וַתֹּאמֶר לְבַלְעָם קוּה עֲשִׂיתִי לָךְ פִּי הַפִּיתִי זֶה לְשַׁלֵּשׁ רַגְלִים" (כב כז-כח)

בספר "מאה קשיטה" [לרמ"ע מפאנו ז"ל] כתב רמז על המילה "במקל", שמרמז בה סופי התיבות של האבות הקד': ב' יעקב, מ' סוף אברהם, ק' סוף של יצחק, ל' סוף של ישראל.

למה בלעם לא הקריב כבש במזבח

וַיַּעַשׂ בָּלָק כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר בְּלַעַם וַיַּעַל בָּלָק וּבְלַעַם פָּר וְאֵיל בְּמִזְבֵּחַ (במדבר כג ב)

היכן הכבש? אומרים המפרשים שאת הפר הקריב בלעם

חשון, כסלו. יוד - טבת, שבט, אדר.

ומתחילים למנות מניסן שהוא ראש חודשים - נמצא שהחודשים הרביעי - חמישי, שהם תמוז - אב, הם כנגד אותיות ד.ל. שהם חודשים דלים (חורבן ביהמ"ק) וכנגדן בחורף יש שני חודשים נמוכים טבת ושבט (שאין בהם חגים) והאותיות שלהם יוצא יו.

וזה כוונת הפסוק "יזל מים מדל-יז וזרעו במים רבים", שהרי "אין מים אלא תורה", ודליו אלו החודשים הנ"ל, דהיינו שהעיצה היא להתחזק בהם על ידי לימוד התורה הקדושה.

רמז נפלא של הגרעק"א

"וַיִּחַר אֶף בָּלֶק אֶל בָּלְעָם וַיִּסְפֹּק אֶת כַּפָּיו וַיֹּאמֶר בָּלֶק אֶל בָּלְעָם לֵקֵב אֵיבֵי קְרָאֲתֶיךָ וְהִנֵּה בְרַכְתָּ בְּרַךְ זֶה שְׁלֵשׁ פְּעָמִים" (כד י)

עי' בתורת משה להחת"ס פר' בלק עה"פ במדבר כ"ג י"א לקב איבי לקחתיך והנה ברכת ברך וז"ל "שמעתי בשם גאון קדוש אחד מדבר (הוא חותנו הגאון רעק"א זצ"ל) על פי מה דאיתא בחסד לאברהם כי בשנה פשוטה יש שנ"ד ימים רכ"ב ימים אומרים בהם תחנון והמה ימי הדין וקל"ב ימים אין אומרים בהם תחנון והם ימי רחמים ורצון יעויין שם על פי הסוד, והנה אמרו חז"ל סנהדרין דף ק"ה ע"ב כל בישא שיכולין לכוין בבלעם ובלק יכולין לחשוב ולחשוד אותם ומברכתו של אותו רשע ניכר מה היה בלבו לקלל ההיפך מהברכה, ועל פי זה יש לומר שבלק רצה שקל"ב ימים ימי רחמים ורצון יקלל להשליט בהם חלילה מדת הדין ורכ"ב ימים יניחם כמות שהם אבל הקב"ה היפך הקללה לברכה והיה מברך הרכ"ב ימים שיהיה ימי רחמים ורצון וקל"ב ימים ימי רצון הניח כמו שהם, וזה לק"ב בגמטריא קל"ב לקחתיך ועתה ברכת בר"ך הרכ"ב ימים עכ"ל.

באיזו עין היה בלעם עיוור

"וַיִּשְׂא מְשָׁלוֹ וַיֹּאמֶר נָאִם בָּלְעָם בְּנֹו בְעוֹר וְנָאִם הַגְּבֵר שְׁתָּם הָעֵינַי" (כד טו)

שאל זקנינו הגה"ק ר' מרדכי מנעשכ"ז זיע"א [גב. זכר צדיק לבורכה' כיון שהזכירו את שמו נזכר מעט משבחו - מסופר שכבר בעודנו ילד היו באים אליו נשמות המנוגלות בעכברים שיתקן את נשמתם, מובא מאחד הצדיקים] כתוב במשנה באבות שבלעם היה לו רוח גבוהה - בעל גאוה, איך אדם כזה שהוא בעל מום בעינו יכול להתגאות? ביאר זקנינו זיע"א לאדם יש ב' עינים, אחת - כדי לראות בה גדלות הבורא, והשניה - כדי לראות את קטנות עצמו, מעתה, בלעם שאמנם ראה את גדלות הבורא כדכתיב "וידע דעת עליון", לא קם בישראל כמשה עוד, אבל באומות קם. אבל היה עיוור בעין השניה - את קטנות עצמו הוא לא ראה. זו הכוונה שתום העין.

כמו כן יש לאדם שתי אזנים, מדוע שתיים? גם כאן נאמר על דרך זה; אוזן אחת - כדי לשמוע בה דברי תורה, והאוזן השניה

- כדי להימנע משמיעת דברים אסורים לשון הרע וכדו'.

בתרגום כתב: דשפיר חזי,

והשאלה ידועה הרי בעין זו לא ראה כלל? כיצד אפשר לומר שראה בה 'שפיר'!

ומבארים על פי משל למעשה שהיה בזמן הנאצים ימ"ש שתפסו איזה יהודי והנאצי רצה להתעלל בו, אמר הנאצי ימ"ש: "אחת מהעינים שלי היא לא אמיתית אלא מזכוכית, בנייתו מיוחד קבעו אותה בעיני שכמעט אי אפשר להבחין שהיא איננה אמיתית, אם אתה תוכל לדעת איזו עין היא מזכוכית - תינצל, ואם לאו אהרוג אותך", היהודי העדיף לנחש כדי שאם יצליח ינצל, והיהודי אמר שהעין הימנית היא מזכוכית, הנאצי ימ"ש שלא ידע שהיה זה ניחוש בעלמא, התלהב מהראיה החדה של היהודי שקלע לאמת, ושאל אותו: "כיצד ידעת מיד להבחין שזו העין מזכוכית?" השיב היהודי: "בעין זו ראיתי שיש בה פחות אנטישמיות...."

מעתה, מבארים העין שבה בלעם "שפיר חזי" היא בדווקא זו שבה היה עיוור, ובה לא ראה רע, אך העין שבה בלעם ראה בה לא היה שפיר חזי אלא להיפך...

ההבדל בין הבית השלישי לביהמ"ק הראשון והשני "מה טובו אהל'ך יעקב משפנת'ך ישן'אל" (במדבר כד ה)

מכתבי אממור' הרה"צ ר' ברוך בן האדמור' ר' אברהם זצוקללה"ה מלוצק (תל אביב) בשם אביו זיע"א:

בתי המקדש בישראל כנגד שלשת האבות. 1 - כנגד אברהם אבינו ע"ה. 2 - כנגד יצחק. ובית 3 - כנגד יעקב. שני בתי המקדש הראשונים כידוע, נחרבו, כי מיטתם לא היתה שלימה אברהם הוליד את ישמעאל ואילו יצחק הוליד את עשיו, - משניהם סובלים אנו כל כך הרבה שנים עד עצם היום.

אבל הבית השלישי לא יחרב לעולם עליו נאמר "מה טובו אהל'ך יעקב", כלומר: בית שלישי, שהוא כנגד יעקב אבינו שפיר חלקו כי לא יחרב לעולם, שכן מיטתו שלימה, כי ממנו יצאו שבטי ישראל - שבטי י"ה!

אבל, הוסיף אבא ואמר, אמנם הגאולה העתידה לבא תהיה לנצח, אך חבלי הגאולה יהיו קשים מנשוא. מדוע?

בימי בית ראשון ושני, כאשר הקב"ה כעס על עמו, שפך את זעמו על עצים ואבנים, לא כן בעקבתא דמשיחא, על כן בגאולה העתידה יקח את ישראל בתור משכון, וזה מרומז בסיום הפסוק - אמנם מה טובו אהל'ך יעקב, אבל משכונותיך ישראל, את בני ישראל יקח בתור משכון...

[א.ה. בס"ד התחשף לי רעיון מחודש, ע"פ מה שרגילי אממור' שליט"א לומר בביאור מה שכתוב "כל מי שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו", ולכאורה צ"ב דוסף סוף להרוס יותר קל מלבנות כידוע, ויתכן אם כן שאמנם לא היה רשע לכדי שייחרב בימיו, ולפיכך אינו מספיק צדיק כדי שבוכותו יבנה בית המקדש מחדש? אלא מביא אממור' שליט"א שהנדרת החורבן היה בבחינת "חורבן לוסף ולכן אם לא היו רשעים כמו בשעת החורבן, מיד היה נבנה בית המקדש עכ"ל. ולפי"ו יש לומר שהבחינה של שפך חמתו על עצים ואבנים עדיין בעינה נומדת שצמצם מה שלא נבנה בית המקדש זה באופן של שפך חמתו על עצים ואבנים].

'דרוש' על פרשת בלק - מתורתו של זקנינו האדמו"ר ר' אברהם בן ר' יוסף דוד ה"בית אברהם" מלוצק (הל איבי) זצוקללה"ה (מכתי"ק)

שאוכל לבא אל "היכל קדשך".

ושנית (עוד מידה טובה שנותנת האחדות): האחדות מביאה את האדם שיתן צדקה ע"י הרחמנות שהוא מרחם על זולתו, צריך לדעת שהרחמנות על יהודי היא כל כך גדולה והיא מאירה את דרכו של היהודי אף לאחר 120 שנה.

וזה "וראה אם דרך עוצב בי ונחני בדרך עולם" (תהלים קלט כד) זאלסט שטארק זיין אז דער וועג וואס גייט [התחזק ואז שאתה מהלך] בדרך עולם זאל ניט זיין קיין [לא יהיה לך] דרך עוצב ביטער נאר ליכטיג [דרך מר אלא מאיר] וזה רק ע.

וזה "חצות לילה אקום להודות לך" - רק - "על משפטי צדקך" (תהלים קיט סב) על כך אני יודה (א.ה. כלומר: אף בחצות לילה - מלשון חושך והסתה) על מה שנותן לנו את הזכות לעשות צדקה, ומודיע לנו כמה צדקה היא גדולה, וכמה צדקה יכולה לעזור לנו.

הבה נתבונן מה גדולה היא הצדקה שאפילו אחד שצריך שיכפו אותו על הצדקה, אפילו "הזורעים בדמעה" הוא בוכה ונותן, והוא לא רוצה באמת לתת, בכל זאת "ברינה יקצורו" (א.ה. הצדקה תרוםס אותו ותגרום לו לרצות באמת).

וזה "ויקחו לי תרומה" (שמות כה ב) ולכאורה צריך לאמור "ויתנו"? אך אפילו "ויקחו לי תרומה" - בעל כרחו גם זה נחשב, "לי" - לשמי, זה אפילו נקרא לשמי,

השייכות לבורא עולם על ידי האחדות והרחמנות

עוד אמרו חז"ל "הדבק במדותיו מה הוא רחום אף אתה רחום" (ירושלמי פאה פ"א ה"א), מוזכר רק 'רחמנות', ולא נכתב מה הוא "אוהב תורה" והתדבק בו שכמו שהקב"ה אוהב תורה שהרי תלמוד תורה כנגד כולם וכו', לא מוזכר כך אלא רק על 'רחמנות', וזה "וכל בניך למודי ד" (ישעיה נד יג), כאשר הילדים של השי"ת - אנחנו - לומדים מהשי"ת, "מה הוא רחום אף אתה רחום", לחשוב גם קצת על הזולת, (א.ה. ואז כשאנחנו נלמד מדרכיו להיות באחדות, רק כך אנחנו נקראים בבחינת 'בניך').

וזה "שמע ישראל ד' אלקינו ד' אחד" אם אתה רוצה שהוא יקרא "אלקינו" - שיהיה לך שייכות עמו, דע לך ד' אחד" על ידי האחדות, הוא גם אלקינו, בדיוק באותה מדה כמו שהוא יתברך "אחד ושמו אחד" כך גם ישראל יהיו באחדות, (א.ה. ואז יהיה שמו יתברך עליהם).

וזה "לא מרובכם מכל העמים חשק ד' בכם" (דברים ז ז) רק "כי אתם המעט", שכל העמים יש להם מספר והם - שבעים אומות! אבל אתם 'המעט', כי אתם 'אחד' - באחדות,

ביאור הפסוקים בפרשה על פי היסודות הללו

וזה פירוש "וירא בלק וכו' לאמורי" (במדבר כב ב), זה סיחון שהיה גיבור כ"כ, (עיין רש"י סוף חוקת) והרגו אותו, הכל בזכות שהיו באחדות, משום שהם ראו שהוא גיבור כ"כ, והעיצו עצה כיצד לנצחו על ידי שהם יהיו באחדות, כמו שנאמר שם בלשון יחיד "ויקח ישראל את כל הערים האלה וישב ישראל" (כא כה) ויקח, וישב, הכל בלשון יחיד, ובשביל זה זכו ל"ויקח את כל ארצו מידו" (שם כה), לכן "ויגר מואב" אפילו "מפני העם" במדרגה קטנה, "כי רב הוא", זה שהם בבחינת "הוא", זה מביא להם 'רב'.

"וירא בלק בן צפור את כל אשר עשה ישראל לאמורי ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא ויקץ מואב מפני בני ישראל" (במדבר כב ב-ג) וקשה בהתחלה כתוב "מפני העם" - לשון פשוט שאינם צדיקים כל כך, ואח"כ לשון "ישראל"?

מעלת האחדות אצל ישראל

והנה זאת ידוע שכשישראל הם באחדות זה חשוב מאד, ואז ילכו בסגל של הקב"ה "אתה אחד ושמן אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ", כלומר: אפילו אם הם בבחינת "עמך" יתעלו לבחינת "ישראל", בשביל שהם "גוי אחד" - בבחינת אחדות.

אבל אם להפך חלילה יהיה "שנאת חנם", אז זה מביא לחורבן ביהמ"ק,

על ידי האחדות נעשה היהודי 'מחותן' עם השי"ת, וזה יביא לו כל טוב ברוחניות וגשמיות.

תורת ד' תמימה כאשר היהודים נמצאים באחדות,

ואפשר שאם נמצאים באחדות עם רבש"ע אפשר לעמוד ולטעון אל הרבש"ע "פארו עלי ופארי עליו" וקרוב אלי בקראי אליו".

נצחו במלחמה עם סיחון רק על ידי האחדות

וזה "כי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה ממני" (דברים ז יז) כלומר: אם תאמר כך, שתחיה עם הרגשה כזו שהגויים הם 'רבים' ואתה לא כמותם אלא בחינת 'ממני' - לשון יחיד, באחדות, "איכה" - רק כך "אוכל להורישם", כך תוכל לנצח - ולרשת - אותם, בשביל שאתה בדרגה גבוהה מהם.

וזה "כי תצא למלחמה על אויבך" לשון יחיד - באחדות, אז "ונתנו ד' אלקיך בידך", ההצלחה תהיה דווקא אם אתה באחדות, ולא עם שנאת חנם,

אחדות מביאה את ישראל למידות טובות ולענוה

אנו יודעים שהאחדות מביאה לכל ה"מדות הטובות", ראשית כל - היא מביאה לענוה, שלא להיות גס רוח, ולא לחשוב שאני חשוב יותר מזולתי, ואנחנו רואים כמה מידה זו של ענוה חשובה אצל הרבש"ע,

אזוי קען אַ יוד בעטן [כך יהודי יכול לבקש ב]אמת אני עבדיך איך בין [אני ב]בחינת עבד זייער פראסט [מאד פשוט] אבל בן אמתך זיין נאר ואזעע קענסטי מיט מיר טאהן [ואם כן מה אתה יכול לתבוע ממני].

"שויתי ד' לנגדי תמיד" (תהלים טז א) רק כך האדם יוכל להתדמות לרבש"ע, כמו שהד' גדול מכל, ועכ"ז אוהב ענוה, ולכן בחר דוקא לתת את התורה על הר סיני מחמת שהוא הכי נמוך, ובחר במשה רבינו מחמת שהיה הכי גדול בענוה, יותר גדול מכולם,

כך ילמד האדם; כמה שאתה גדול אתה צריך להקטין את עצמך, ולהיות באחדות עם כולם,

הבה נראה אצל קר"ס היתה כזאת 'התגלות הדעת' עד שכתוב "ראתה שפחה על הים" וכו' (שמות טו ב ברש"י) כל זה היה בזכות האחדות, שהרי היתה האחדות כל כך גדולה עד שזעקו 'אשירה' לד' כי וכו' לא כתוב 'נשירה' לשון רבים, כי היו כולם כאחד,

וזה "אשתחוה אל היכל קדשך" ההשתחויה וההתכופות מעניקה לי

השיעור נכתב ונערך מתוך ההקלטה במערכת קול הלשון

ניתן לשמוע שיעורי רמזים על סדר הפרשיות ושיעורים על עניינים בסוגיות הש"ס - דרך בנק התורה שע"י קול הלשון מספר ישיר בנק התורה : 0732951222, או בלחיצה פעמיים כוכבית במספר הרגיל: 036171111 להקיש קוד 642106 ואח"כ קוד כניסה 068068 בחירת מדור וכו' להערות או בקשה לקבל דף זה נא לפנות לכתובת מייל x0527136245@gmail.com כמו-כן ניתן להשיג את הקונטרסים על המועדים בטלפון - 0534142879 או בכתובת מייל הנ"ל